

Else Theill Sørensen (KF):

For Det Konservative Folkeparti er det vigtigt, at udlændingelovgivningen er anstændig, anstændig over for de fremmede i landet og anstændig over for den danske befolkning. Det er meget vigtigt, at der er bred accept i befolkningen af lovgivningen på ikke mindst det her område. Det er der ikke i øjeblikket, og en manglende accept kommer let til at gå ud over de fremmede.

Gennem tiderne er der kommet flygtninge og indvandrere til Danmark fra mange forskellige lande, dog mest fra Europa. De har giftet sig ind i danske familier, og deres efterkommere blev danskere, men danskere med udenlandske forældre.

Kl. 13.55

Den indvandring, vi nu i snart mange år har været vidne til, har haft en anden karakter.

Der er kommet et meget stort antal meget fremmede til vores land, mennesker fra en kultur og med et familiemønster og et menneskesyn, som er helt anderledes end vores, så meget anderledes, at en integration af dem i det danske samfund er overordentlig vanskelig, ja, for mange vedkommende sker der, trods samfundets bestræbelser, slet ikke nogen integration. Det er blevet et kæmpe problem for det danske samfund, et problem, der kunne have været mindre, hvis det havde været erkendt i tide, og hvis det for længe siden havde været legitimt at sige højt, at der var et problem og at drøfte mulige løsninger.

Jeg vil godt kraftigt understrege, at det ikke er den enkelte udlænding, der er problemet, det er udlændingepolitikken, der er forfejlet.

Efter Det Konservatives Folkepartis mening er en del af løsningen en begrænsning af antallet af udlændinge, der kommer til landet, og så en langt bedre integrationsindsats.

Det lovforslag, vi behandler her, handler om det første: begrænsningerne eller stramningerne, om man vil. Senere kommer så den lovgivning, der skal udmønte regeringens udspil på integrationsområdet.

Jeg vil kun omtale nogle få elementer i lovforslaget. Med hensyn til flygtninge skal der fremover kun gives asyl til de personer, vi er forpligtet til at give asyl til i Danmark i henhold til internationale konventioner. De facto-begrebet afskaffes altså.

Dernæst vil det vare længere tid, før en udlænding i Danmark kan få permanent opholdstilladelse. Det er bl.a., fordi flygtninge ikke automatisk skal blive indvandrere. Ved at vente 7 år

med at gøre opholdstilladelsen permanent er der større chance for, at forholdene i det land, den pågældende er flygtet fra, er blevet normaliseret, så vedkommende ikke mere har brug for vores beskyttelse.

Følge lovforslaget vil det også blive sådan, at hvis en flygtning tager på ferie i det land, han eller hun er flygtet fra, skal asylsagen automatisk tages op. Det kan ikke være meningen, at man kan tage på ferie i et land, hvor man er forfulgt.

Når man ser på tallene for indvandringen i Danmark, tæller familiesammenføringerne ganske meget. Derfor foreslås det, at retskravet på familiesammenføring ophæves. Det er for Det Konservative Folkeparti helt i overensstemmelse med vores politik på udlændingeområdet, sådan som den har været formuleret i masser af år.

I det konservative udlændingeprogram fra 1990 står der:

»Det Konservative Folkeparti mener, at den nuværende ret til familiesammenføring for indvandrere bør begrænses til en mulighed for familiesammenføring efter en konkret vurdering, hvor det afgørende for opnåelsen af tilladelsen vil være, at familiens samlede tilknytning til Danmark er nærmere end tilknytningen til hjemlandet«.

Om 24-års-reglen vil jeg sige, at jeg tror på, at der er større chancer for, at den herboende får ressourcer til at sætte sig op imod familiens ønsker i tilfælde af tvangsægteskab og vil kræve selv at tilrettelægge sit liv.

Og jeg kan se, at jeg har fået planlagt for meget til den tid, der er, så jeg håber, at jeg kan få resten med i kommentarer senere.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Som en af de danskere, fru Else Theill Sørensen omtalte med udenlandske baggrund, som er blevet velintegreret gennem adskillige generationer – jeg er sjettegenerationsindvandrer – vil jeg blot sige, at bemærkningen om, at et problem ikke blev erkendt i tide, er fuldstændig rigtig. Og jeg synes, det er påfaldende at tænke på, at den konservative regering, som Schlüter var chef for i mange, mange år, ikke bekymrede sig om integrationen.

Det var først i 1992, at et flertal her i Folketinget vedtog en beslutning, der hed B 92, eller B 60, tror jeg, den hed, der simpelt hen handlede om, at der nu skulle sættes ordentligt ind inden for integrationsindsatsen, og det gik på uddannelsesområdet, det gik på boligområderne, det